

[Gisselbæk.]

som havde Ansvar for de Ændringer, der blev gennemført i Landstinget, det var Flertalspartierne og Justitsministeren, som havde baade Æren og Ansvar for dem. Men den afgiftsfri Hund forsvandt altsaa af Lovforslaget, og saa skete der det, at da Sagen kom til Folketinget, fandt de Hunden igen, og saa kom den ind i Forslaget og blev afgiftsfri igen.

Der var heller ikke i Lovforslaget, da det blev fremsat her i Tinget, noget om tvungen Ansvarsforsikring. Det ærede 3die tingvalgte Medlem (Simonsen) udtalte imidlertid, at det vist vilde være heldigt, om der blev indført en saadan, og den højtærede Justitsminister gik straks om Bord i denne Tanke og gennemførte en Paragraf om en Ansvarsforsikring, som var — nej, jeg vil ikke bruge det rette Udtryk, for saa er jeg bange for, at den højtærede Formand vilde sige, at det Udtryk kan ikke bruges, men det var en Bestemmelse, som var ganske meningsløs — det er et mildt Udtryk. Og det, der undrede mig mest, var egentlig, at der var ingen af Flertalspartierne, heller ikke den højtærede Justitsminister, som vidste, hvordan dette Forhold laa. Det burde de have undersøgt, før de gik til at lave en Paragraf som den om tvungen Ansvarsforsikring. Disse Oplysninger kom ikke frem før ved anden Behandling. Da havde jeg faaet oplyst fra Mejeriernes og Landbrugets Ulykkesforsikring, hvordan Forholdet var, og jeg husker godt, at den højtærede Justitsminister var ved at ville drage mine Tal i Tvivl, men de staa nu alligevel fast den Dag i Dag. Det ser vi ogsaa af Bilaget til Folketingsudvalgets Betænkning, hvorefter Assurandør-Societetet gaar ind paa en Ordning, som jeg tror den højtærede Justitsminister vil være det taknemmelig for, og det fortjener egentlig ogsaa Tak derfor. Paa det Omraade er der nu indsat en mere heldig Bestemmelse end den, der blev vedtaget her, men det siger nu heller ikke saa meget. Det blev jo nemlig oplyst her, at saaledes som Ansvarsforsikringen var foreslaaet ordnet af Udvalgets Flertal, vilde det blive en Dobbeltforsikring, idet 90 pCt. af Hundene ude paa Landet var ansvarsforsikret i Forvejen og nu skulde forsikres en Gang til gennem Landkommunerne, der skulde tegne Forsikringerne og betale Præmierne. Jeg synes, at den højtærede Justitsminister skulde have været mere forsigtig, inden han gik paa en saadan Limpind.

Saa var der ogsaa en Bestemmelse, som Ministeren udtalte sig om ved anden Behandling i det høje Folketing — det staa

Sp. 6688 —, nemlig om Hunde, der skulde holdes bundne i en vis Tid af Aaret, fra 15. April til 15. Juli; i den Tid skulde Hunde uden for Byer og Omraader med bymæssig Bebyggelse enten føres i Baand eller være i Følge med en Person, der havde fuldt Herredømme over dem. Den højtærede Justitsminister sagde, at denne Bestemmelse var blevet ændret. Ministeren udtalte videre:

„Man kan sige, at det er en Forringelse, at denne Bestemmelse nu er ændret, men man maa ganske vist efter min Opfattelse sige, at Loven i den anden Form“

— altsaa den Form, den havde her fra Landstinget —

„var uigennemførlig i Praksis.“

Det maa vist være en svær Ros for den højtærede Justitsminister, at han her i Tinget faar gennemført et saadant Lovforslag, og naar det saa kommer til Behandling i det andet høje Ting, maa Ministeren udtale, at Loven er uigennemførlig i Praksis!

Regeringen og Regeringspartierne har jo Magten til at ophøje Lovforslaget til Lov i denne Rigsdagssamling, men hvis Lovforslaget foruden de 22 Ændringer fik Lov til at hvile et Aar, tror jeg, vi næste Aar kunde faa en bedre Lov, og derfor vil jeg paa mit Partis Vegne anbefale at stemme imod det Lovforslag, vi her har til eneste Behandling.

Korsgaard: Da mit Partis Ordfører desværre er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa Gruppens Vegne gøre nogle faa Bemærkninger.

Desværre maa jeg give Udvalgets Ordfører, det ærede 3die tingvalgte Medlem (Simonsen), Ret i, at man i det andet høje Ting har været paa Hundehandel. Naar jeg siger, at jeg desværre maa give den ærede Ordfører Ret heri, er det, fordi jeg synes, at de har været for ringe til paa egen Haand at afslutte Handelen. Det ærede Medlem har Ret i, at det, der er forandret i Lovforslaget, ikke er af videre Betydning — det er det, jeg gerne paa mit Partis Vegne vil give Udtryk for her —, at der ikke er sket nogen nævneværdig Forandring, i hvert Fald ikke sket saa store Forandringer, at vi mener at kunne ændre vore Anskuelser fra dengang, Sagen var til Behandling her.

Jeg ved ikke, om det er § 10, man i det andet høje Ting er saa henrykt over at have faaet forandret; det, man har opnaaet i § 10, er, at der er kommet en Bestemmelse om, at Hunde ikke maa strejfe. Nu ved jeg ikke, hvorvidt Hunde læser Loven og deraf